

години да си отмъстявамъ; омързнало ми е да слушамъ, и искамъ да ся наслаждавамъ повечко врѣме и да заповѣдамъ по волицѣтъ си.“ Тази робыня ся наричаше Велеса. Въ сѣщѣтъ минутѣ, момъкътъ, който имаше единѣ хубавѣ физіономіѣ, и който ся наричаше Зенонъ, рече на сѣдѣтъ: „Азъ не подписвамъ свободѣтъ на господара си, защото той прѣстана да е робъ още отъ минутѣтъ когато ми ся допустна да го употрѣблявамъ спорѣдъ волицѣтъ си. Азъ му просѣхъ прощѣ че бѣхъ одѣлженъ да го злоупотрѣблявамъ въ растояніе на осамъ дни: Законътъ ми налагаше да постѣпвамъ спорѣдъ лошѣтъ начини, които той имаше относительно къмъ менъ; но вѣрвайте че азъ прѣтеглихъ повече отъ него. Пустнете го да си отиде въ Атинѣ, а и азъ щѣ си отидѣ съ него за да му слугувамъ до живота си, ако мя иска; защото, най-накрай, той мя е купилъ, азъ съмъ неговъ и не вѣрвамъ да мога да ся ползувамъ отъ единъ случай, който ми повѣрща свободѣтъ, безъ да му повѣрия парѣтъ, които даде да мя купи. — Този момъкъ отговори за менъ, рече Мира, неговата исторія е моята. Побързайте да ны испратите назадъ въ Атинѣ, дѣто, надѣхъ ся, моята драга господарка, която позна моето сѣрдце, ще постѣпва къмъ менъ съ повече сладость, отколкото по напѣди.“ Елиса прѣсѣче думѣтъ на робѣнѣтъ си, и каза на сѣдѣтъ: „моето засрамване ми задържахъ языка, та неможехъ тутакси да продумамъ. Горката тази дѣвойка — Мира — е вѣдна да бѣде моя господарка до живота си, а азъ не заслужвамъ да ѣ бѣда робѣнѣ. Азъ съмъ била по-горна отъ неѣ съ едно име, съ богатства, съ голѣмство и безчеловѣчіе, а тя е по-горна отъ мене съ едно добро сѣрдце, съ търпѣніе, съ чело-“